

Arrest

nr. 205 207 van 12 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, en X, X, X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2010 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen in hoofde van eerste verzoeker (de vader).

Op 19 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, maar op 15 februari 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard.

Op 5 april 2012 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is opnieuw gesteund op medische problemen in hoofde van eerste verzoeker.

Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet omdat geen nieuwe elementen worden aangevoerd.

Op 28 december 2012 dienen verzoekers een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is opnieuw gesteund op medische problemen in hoofde van eerste verzoeker.

Op 8 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet omdat geen nieuwe elementen worden aangevoerd. Bij arrest nr. 118 061 van 30 januari 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Verzoekers dienen op 2 april 2013 een vierde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is ook gesteund op medische problemen in hoofde van eerste verzoeker.

Op 30 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet omdat geen nieuwe elementen worden aangevoerd.

Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, inzake de verblijfsaanvraag van 28 december 2012 een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid, ditmaal in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Op 18 maart 2014 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 188 802 van 22 juni 2017 worden de beslissingen van 18 maart 2014 vernietigd.

Op 21 september 2017 wordt de aanvraag van 28 december 2012 ontvankelijk verklaard.

Op 16 november 2017 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 22 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 28 december 2012 ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2012 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

H., N.

geboren op (...)1971 te Z.

nationaliteit: Armenië

bij DVZ ook gekend als:

H., N. (RR (0) xxx)

geboren op (...)1971 te Z.

nationaliteit: Armenië

en echtgenote:

A., A.

geboren op (...) 1973 te Z.
nationaliteit: staatloos
bij DVZ ook gekend als:
A., A. (RR (0) xxx)
geboren op (...) 1973 te Z.
nationaliteit: Armenië
en kinderen:

H., G.

geboren op (...) 1993 te Z.
nationaliteit: staatloos
bij DVZ ook gekend als:
H., G. (RR (0) xxx)

geboren op (...) 1993 te Z.
nationaliteit: Armenië
H., O.

geboren op 01.12.1994 te Z.
nationaliteit: staatloos
bij DVZ ook gekend als:
H., O. (RR (0) xxx)

geboren op (...) 1994 te Z.
nationaliteit: Armenië
H., S.

geboren op (...) 1999 te Z.
nationaliteit: staatloos
bij DVZ ook gekend als:
H., S. (RR (0) xxx)

geboren op (...) 1999 te T.
nationaliteit: Armenië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.09.2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grand om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor H., N.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 16.11.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Op 22 november 2017 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: H., N.

geboortedatum: (...)1971

geboorteplaats: Z.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: A., A.

geboortedatum: (...)1973

geboorteplaats: Z.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: H., G.

geboortedatum; (...) 1993

geboorteplaats: Z.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: H., O.

geboortedatum: (...) 1994

geboorteplaats: Z.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: H., S.

geboortedatum: (...) 1999

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting, alsook schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker lijdt aan een zeer ernstige vorm van psychotische stoornis en posttraumatische stressstoornis, chronisch, mogelijks schizofrenie. Hij vertoont reeds geruime tijd ernstige depressieve klachten met progressief toenemende klachten van angst, spanning en slapeloosheid. Hij is suïcidaal en deed reeds een aantal ernstige zelfmoordpogingen. Hij heeft ook ernstige psychotische symptomen, zoals auditieve en visuele hallucinaties en paranoïde.

Hij is niet werk bekwaam en kan ook onmogelijk reizen gezien er een ernstig risico is op dissociatie door angst. De behandelende arts stelt ook duidelijk dat de kans op zelfmoord zeer groot is bij een verplichte terugkeer naar Armenië. Er bestaat ook een kans op agressie naar derden in dissociatieve toestand. Verder is er volgens de behandelende arts een ernstig risico op suicide bij terugkeer naar Armenië. Hij is namelijk erg paranoïde naar Armeniërs toe, gezien hij behoort tot een minderheidsgroep binnen Armenië en hij mishandeld werd door Armeniërs.

Al deze elementen blijken uit het volledige dossier van verzoeker, zowel de attesten en verslagen ingediend bij de oorspronkelijke aanvraag tot medische regularisatie en de latere actualisaties daarvan, als de stukken ingediend bij uw Raad in het kader van een vorig annulatieberoep waar verwerende partij in tegenstelling tot hetgeen zij beweert in de bestreden beslissing wél kennis van heeft en dus rekening mee moet houden.

De beslissing van verwerende partij is in flagrante tegenspraak met de rechtspraak van uw Raad, van het EHRM, en met wat verzoekers behandelende arts, een specialist, verscheidene malen heeft geattesteerd.

Ten eerste dient aangehaald te worden dat reeds meermaals duidelijk aangehaald werd dat verzoeker onmogelijk kan reizen.

De beslissing van 8 februari 2013 motiveerde hier niets over. Daarom besloot Uw Raad om de beslissing te vernietigen.

In de beslissing van 18 maart 2014 onderzocht de arts-adviseur de onmogelijkheid om te reizen van verzoeker wederom niet, reden waarom uw Raad deze beslissing opnieuw vernietigde op 22 juni 2017:

“De Raad stelt vast dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 14 maart 2014 geen duidelijke motivering kan worden gelezen waarom de vermelding door de behandelende psychiater in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dat volgens haar eerste verzoekende partij niet bekwaam is om te reizen gezien het risico op dissociatie door angst, niet wordt weerhouden. Een dergelijke motivering drong zich des te meer op waar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift afkomstig is van een meer gespecialiseerde arts.

De Raad benadrukt dat het medisch advies waarop de eerste bestreden beslissing steunt de verzoekende partij en de Raad dient toe te laten te begrijpen waarom de vermeldingen in de voorgelegde medische stukken niet worden aanvaard en door louter te stellen dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, zonder meer, is het niet mogelijk na te gaan waarom de vermelding van een gespecialiseerde arts dat reizen niet mogelijk zou zijn, niet wordt weerhouden.”

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat omtrent dit aspect andermaal niets is te vinden in de bestreden beslissing of het medisch advies.. Nochtans moet hiermee rekening gehouden bij de beoordeling van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door dit niet te doen, schendt verwerende partij duidelijk de motiveringsplicht.

Bovendien stelt de behandelende arts duidelijk dat behandeling in Armenië onmogelijk is gezien patiënts wantrouwen t.a.v. Armeniërs en gelet op het feit dat de oorzaak van verzoekers psychische problemen ligt in het trauma dat hij in zijn land van herkomst opliep. Hierover nam de arts-adviseur geen enkele motivering op. Nochtans houdt een terugkeer naar dit land hierdoor dus mogelijks verregaande gevolgen in voor de medische toestand van verzoeker. Het is dan ook helemaal niet zo vanzelfsprekend als verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker geen onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan bij een eventuele terugkeer. Verwerende partij had op z'n minst de link tussen de aandoening van verzoeker en zijn land van herkomst moeten natrekken. Doordat verwerende partij nalaat op dit punt te motiveren, schendt zij de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht, zoals reeds door uw Raad geoordeeld:

[..] il ressort clairement tant de la demande d'autorisation elle-même que des certificats médicaux y annexés qu'il existe une corrélation entre l'état de santé de la première requérante et son pays d'origine. Ainsi le médecin traitant a formellement déconseillé le retour de la requérante en Arménie en précisant : « lien de cause à effet entre son pays d'origine et son état médico-psychologique ». Cet élément était d'ailleurs encore souligné par la demande d'autorisation de séjour elle-même. Il ressort du dossier administratif que la partie défenderesse disposait de ces documents au moment de la prise de la décision. Force est dès lors de constater que la partie défenderesse ne pouvait, sous peine de méconnaître ses obligations rappelés supra, éluder l'analyse de cet élément et se borner en termes de motif à renvoyer à l'avis du médecin conseil qui estime que : « du point de vue médical, qu'il n'existe aucune contre-indication à un retour vers le pays d'origine ». Dès lors que la partie défenderesse n'a nullement abordé cet aspect de la demande dans la décision attaquée, elle n'a pas permis à la requérante de comprendre les motifs de la décision entreprise.” (RvV 31 januari 2012, nr. 74 439.)

Eveneens volgens de rechtspraak van uw Raad, moeten ook persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht worden genomen. Met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, is uw Raad van oordeel dat factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat alle omstandigheden, zoals de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en ook de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland hiertoe relevant is:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien

zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn. [...] (RvV nr. 97 196 van 14 februari 2013). Met betrekking tot Armenië moet er met andere woorden niet enkel onderzocht worden of de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Er dient ook nagegaan te worden door verwerende partij of verzoeker op sociale en familiale opvang zal kunnen rekenen. Zeker met betrekking tot het type geestesstoornis waar verzoeker onder lijdt is familie en sociale omgeving van enorm belang. Dit zijn factoren die in combinatie met elkaar en verzoekers aandoening tot een schending van artikel 3 EVRM kunnen leiden. De verwerende partij had dit dan ook moeten onderzoeken en hieromtrent moeten motiveren. De bestreden beslissing schendt ook in die zin artikel 3 EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat de arts-adviseur concludeerde dat een er voor verzoeker geen behandeling noodzakelijk is, zonder dat dit weerslag vindt in het administratief dossier en zonder dat de arts-adviseur een onderzoek voerde, en blijkbaar alle medische informatie die werd aangebracht in de wind heeft geslagen. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle relevante elementen van het dossier, zoals de familiale en sociale opvang in Armenië. Ten derde ging verwerende partij manifest onzorgvuldig te werk door te besluiten dat artikel 9ter Vreemdelingenwet niet van toepassing is, hoewel op geen enkel moment gekeken werd of verzoeker een reëel risico loopt voor zijn leven en fysieke integriteit, of op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst. Tot slot werden zowel artikel 9ter Vreemdelingenwet als artikel 3 EVRM te beperkend geïnterpreteerd, en werd verzoeker onterecht uit het toepassingsgebied van deze bepalingen uitgesloten.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. Verwerende partij heeft dit niet gedaan. De motivering omtrent het feit dat een behandeling niet noodzakelijk zou zijn en waarom er dus geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is manifest ontoereikend, en kan deze de beslissing niet schragen.

Zonder toegang tot de noodzakelijke behandeling en opvolging door specialisten zal verzoekers' gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoeker zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de zorgvuldigheidsplicht;*
- artikel 3 EVRM.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing flagrant in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het EHRM en met de bevindingen van de behandelende arts. Zo onder meer zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden met het feit dat eerste verzoeker niet kan reizen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in het land van herkomst behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Specifiek met betrekking tot de mogelijkheid om naar het land van herkomst te reizen, merkt verweerder op dat hieromtrent door de arts-adviseur uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat er geen medische tegenindicaties zijn voor het ondernemen van een reis, evenmin als enige nood aan mantelzorg.

Er kan aldus niet dienstig worden voorgehouden dat nopens de voorgehouden onmogelijkheid om te reizen niets zou zijn terug te vinden in het advies van de arts-adviseur.

Verweerder benadrukt dat de vaststelling van de arts-adviseur, als dat de medische situatie van eerste verzoeker er niet aan in de weg staat dat de reis naar het land van herkomst wordt ondernomen, uiteraard dient te worden samen gelezen met de ondubbelzinnige vaststelling dat eerste verzoeker de nodige zorg voor zijn aandoeningen (met in begrip van PTSD) perfect in het thuisland kan ontvangen.

Voormelde overwegingen impliceren wel degelijk een afdoende antwoord op de bewering dat een reis naar het land van herkomst omwille van de psychische problematiek onmogelijk zou zijn, vermits de voorgehouden onmogelijkheid om te reizen kennelijk kan worden ondervangen door de aanwezigheid

van alle noodzakelijke behandelingen in het land van herkomst. Terwijl hoe dan ook niet wordt voorgehouden dat er sprake zou zijn van een fysieke onmogelijkheid om te reizen.

Verweerder stelt vast dat het advies van de arts-adviseur wel degelijk op gedegen wijze is opgesteld.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij voert nog aan dat de arts-adviseur heeft nagelaten om de link tussen de psychische aandoening en het land van herkomst te onderzoeken, doch dergelijke kritiek kan niet worden aangenomen. Uit het advies dd. 16.11.2017 blijkt immers dat de arts-adviseur op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten vaststelt dat de verzoekende partij kennelijk reeds 10 jaar in België wordt opgevolgd, zonder enige evolutie in positieve zin.

Eén en ander strookt niet met de bewering dat de plaats van behandeling een wezenlijk effect zou hebben op evolutie van de aandoening van eerste verzoeker.

Inzonderheid gelet op het feit dat door de arts-adviseur op basis van gezaghebbende, recente én objectieve bronnen is vastgesteld dat in het land van herkomst een uitgebreid netwerk van gespecialiseerde artsen beschikbaar is, specifiek voor de behandeling van de aandoening PTSD, waarbij de modernste behandelingsmethodes voorhanden zijn, heeft de arts-adviseur allerm minst kennelijk onredelijk vastgesteld dat moet worden aangenomen dat de noodzakelijke behandeling voor eerste verzoeker verder in het land van herkomst kan worden verstrekt.

Verweerder merkt volledigheidshalve op dat de arts-adviseur niet voorbij is gegaan aan het feit dat de oorsprong van het PTSD inderdaad gelegen is in het land van herkomst en meer bepaald te wijten is aan (niet gepreciseerd) fysiek geweld in het thuisland. Evenwel is het niet kennelijk onredelijk om, rekening houdend met het feit dat de aandoening in België reeds tien jaar zonder enige evolutie wordt behandeld én met het feit dat de modernste behandelingsmethodes in het land van herkomst beschikbaar zijn, te oordelen dat de behandeling kan worden verdergezet in het land van herkomst.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat de arts-adviseur ook rekening had moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en meer bepaald de beschikbare familiale en sociale opvang in het land van herkomst, merkt verweerder op dat in het advies dd. 16.11.2017 uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat eerste verzoeker gehuwd is én meerderjarige kinderen heeft.

Gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gezinsleden van de verzoekende partij evenmin gerechtigd zijn op verblijf in het Rijk en onderworpen zijn aan bevelen om het grondgebied te verlaten, heeft de arts-adviseur terecht overwogen dat de zorg dewelke in België gebeurlijk wordt verstrekt door de gezinsleden ook in het land van herkomst kan worden voortgezet.

Verweerder besluit dat voormelde overweging niet dienstig anders kan worden geïnterpreteerd dan zijnde een onderzoek naar de mate waarin eerste verzoeker in het land van herkomst op sociale en/of familiale opvang zal kunnen rekenen. De kritiek van de verzoekende partij in dit kader mist grondslag, gelet op de uitdrukkelijke overwegingen van de arts-adviseur hieromtrent.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in het enig middel nog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, doordat de arts-adviseur zou hebben geoordeeld dat geen behandeling noodzakelijk is, waarbij zou zijn geoordeeld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn.

Dergelijke kritiek van de verzoekende partij heeft kennelijk geen betrekking op de in casu bestreden beslissing, vermits door de arts-adviseur uitdrukkelijk werd bevestigd dat behandeling noodzakelijk blijft. Bijgevolg werd niet geoordeeld dat de aandoening van eerste verzoeker niet onder de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou vallen, doch wel dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op de beschikbaarheid én toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen.

In zoverre de verzoekende partij herhaalt dat geen rekening is gehouden met de familiale en/of sociale opvang in Armenië, kan verweerder volstaan met hetgeen hieromtrent hoger reeds werd aangehaald.

Voor zoveel als nodig laat verweerder nog gelden dat in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet dient nagegaan te worden of de medische behandeling in het land van herkomst van een niveau is dat vergelijkbaar is met het niveau van de zorgen in België. Terwijl evenmin dient te

worden nagegaan of in het land van herkomst alle zorgen kunnen worden bekomen, dewelke in België gebeurlijk worden verstrekt.

Het volstaat wel degelijk dat door de arts-adviseur werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer, gelet op het feit dat een behandeling beschikbaar én toegankelijk is, zodat er in hoofde van de verzoekende partij geen risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zie ook:

“Er moet ook worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Slovakije niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er voor bepaalde burgers minder eenvoudig toegankelijk of beschikbaar zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verweerder dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. De Raad merkt op dat een ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is.” (R.v.V. nr. 101.952 van 29 april 2013)

En ook:

“De Raad benadrukt voorts dat, waar verzoekende partij met haar betoog nog lijkt te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat de kwaliteit van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die zij in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn, dient gesteld te worden dat deze interpretatie in strijd is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het EHRM oordeelde immers dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren.” (R.v.V. nr. 123.803 dd. 12.05.2014)

Tot slot ook:

“De verwijzing van verzoekers naar een doctoraalscriptie waarin melding wordt gemaakt van het feit dat Slovaakse onderdanen van een bepaalde etnie soms in ziekenhuizen worden afgezonderd van andere patiënten en dat huisartsen soms afzonderlijke spreekuren voor hen voorzien laat niet toe te besluiten dat verweerder verkeerdelijk heeft besloten dat verzoekster de nodige medische zorgen in haar land kan verkrijgen. Het door verzoekers aangebrachte deel van deze doctoraalscriptie houdt in feite zelfs een bevestiging in van het feit dat ongeacht de etnische achtergrond medische zorg beschikbaar is. Waar verzoekster betoogt dat zij, omwille van haar etnische achtergrond, wellicht minder kwalitatieve zorgen zal ontvangen dan andere Slovaakse burgers kan het volstaan op te merken dat zij met deze stelling evenmin aantoonde dat de zorgen die zij in de praktijk nodig heeft niet beschikbaar zijn of zij niet de in haar geval vereiste hulp zal krijgen. Het loutere feit dat er in Slovakije kwalitatieve verschillen bestaan in de medische zorgverstrekking impliceert ook geenszins dat de zorgen die haar kunnen worden verstrekt van een niveau zijn dat als ontoereikend moet worden beschouwd en er moet geconcludeerd worden dat deze zorgen niet adequaat zijn.” (R.v.V. nr. 101.952 van 29 april 2013)

Specifiek voor wat betreft de beschikbare behandeling kan evenwel worden benadrukt dat de arts-adviseur niet enkel vaststelde dat de noodzakelijke behandeling voorhanden is, doch tevens dat gespecialiseerde artsen de modernste behandelingsmethoden voor PTSD hanteren, zodat er zelfs geen reden is om aan te nemen dat het niveau van de zorgen (aanzienlijk) lager zou liggen dan in België.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel nog een schending van artikel 3 EVRM aan.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “een gedwongen terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt immers afdoende dat de arts-adviseur na gedegen onderzoek van zowel de door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen als de opvolgings- en behandelingsmogelijkheden in Armenië, heeft vastgesteld dat opvolging en behandeling van de aandoeningen van de verzoekende partij wel degelijk beschikbaar én toegankelijk zijn.

Terwijl er tevens uitgebreide familiale omkadering zal zijn, gelet op het feit dat het integrale gezin van de verzoekende partij eveneens het grondgebied van het Rijk dient te verlaten.

In navolging van het gedegen advies van de arts-adviseur dd. 16.11.2017 oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook terecht dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verweerder om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-adviseur die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

- Voornaamste klachten angst, slaapproblemen, spanning , niet gespecificeerde pijnklachten, depressie hallucinaties, regressief bestaan, paranoia
 - Hij zou reeds verschillende zelfmoordpogingen ondernomen hebben (geen details gekend, evenmin argumenten voor nood tot hospitalisatie)
 - Constante controle en zorg van de familie zou nodig zijn
- Bijkomende pathologie zonder vermelding van behandeling (evenmin nood tot medicatie: diabetes type II, erosieve enteropathie (welke darmproblematiek?))

Actuele medicatie:

- o Effexor, venlafaxine, antidepressivum
- o Seroxat, paroxetine, antidepressivum
- o Seroquel, quetiapine, antipsychoticum
- o Risperdal; risperdone, antipsychoticum
- o ' Tranxene, clorzepaat; benzodiazepine
- o Trazodone, antidepressivum

In het dossier zijn geen medische tegenindicaties voor reizen vermeld evenmin de nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is 1:

- o Aanvraag Medcoi van 4-4-2017 met het unieke referentienummer 9406
- o Aanvraag Medcoi van 29-4-2017 met het unieke referentienummer 9504
- o Aanvraag Medcoi van 22-12-2016 met het unieke referentienummer 9042
- o Aanvraag Medcoi van 1-11-2017 met het unieke referentienummer 10260

2. Alle noodzakelijke medicatie is beschikbaar zoals aangetoond in bijlage 2. Het anxiolyticum (medicatie tegen angst) dat betrokkene in België voorgeschreven krijgt is niet beschikbaar. Evenwel zijn er volwaardige alternatieven en analogen van dezelfde familie beschikbaar.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene een man van 46 jaar uit Armenië de nodige zorg perfect in zijn thuisland kan ontvangen. Een uitgebreid netwerk van artsen gespecialiseerd in PTSD met de mogelijkheden van de modernste methodes specifiek voor de behandeling van deze aandoening zijn beschikbaar.

Opname modaliteiten zowel gepland als in crisissituaties zijn beschikbaar alsook de nodige medicatie, Venlafaxine, Paroxetine, Quetiapine, Risperdone, Alprazolam, Diazepam, Trazodone.

In het kader van de andere pathologie namelijk diabetes en darmpathologie is er eveneens een mogelijkheid tot behandeling zo deze zich noodzaakt.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Alléereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Armenië is georganiseerd klassiek op 3 niveaus de primaire, secundaire en tertiaire zorg.

Het ministerie van Volksgezondheid ziet toe en controleerde publieke gezondheidszorg op de 3 niveaus. Er is een decentralisatie van de zorg bezig met een publieke partner en versterken van de primaire zorg. Dit houdt in dat ondanks het feit dat het Ministerie van Volksgezondheid de hoogst verantwoordelijke instantie is het merendeel van de centra en de ziekenhuizen vallen onder regionale besturen.

In Armenië bestaat er geen ziekteverzekering. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen.

Het BBP in Armenië regelt de toegang tot gratis gezondheidszorg en medische diensten voor de bevolking op alle niveaus. Wanneer een patiënt onder het BBP valt, is de behandeling gratis (zie lijst).

Sociaal kwetsbare groepen krijgen extra gratis zorgen. Zo krijgen zij gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Tot deze groep behoren arme families (zieke terugkeerders komen in aanmerking) kinderen en gehandicapten. Alleenstaande gepensioneerden krijgen 50% korting op hun medicatie. Gepensioneerden krijgen 30 % korting.

Er bestaat een type sociale zekerheid die uitkeringen voorziet voor ziekte, werkloosheid en mogelijkheid op pensioen waarvan het bedrag afhankelijk is van de duur van arbeid en de leeftijd. Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die deels of volledig invalide verklaard worden en minstens 5 jaar in officiële loondienst gewerkt hebben. Voor wie niet aan deze 5 jaar komt, is er een sociaal invaliditeitspensioen vanaf 65 jaar. Er is een ouderdomspensioen voor mannen vanaf 63 jaar, voor vrouwen vanaf 62,5 jaar. Voorwaarde is 25 jaar officieel in loondienst gewerkt hebben. Voor wie minder dan 5 jaar in officiële loondienst gewerkt heeft, is er een sociaal ouderdomspensioen.

Er is hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.⁶

Specifiek voor betrokkene kunne we het volgende stellen:

- In het kader van de behandeling van diabetes kan vermeld worden dat de insuline en de orale antidiabetica gratis versterkt wordt als betrokkene zich inschrijft in een PHC (eerste lijn zorg)

- In kader van de psychiatrische hulp: Armenië heeft heel veel aandacht gegeven aan de mentale gezondheid van zijn bevolking met het uitbouwen van een adequate zorg. Deze is volledig gratis en hangt niet af van de sociale status van de patiënt. Mentale gezondheidszorg is zoals diabetes bevat in de BBP lijst. Als de betrokkene een burger van Armenië is, is zijn toegang tot de psychiatrische zorg gegarandeerd en niet gelimiteerd afhankelijk van welke pathologie of in welke status hij zich bevindt.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor, maar gezien zijn toestand is het moeilijk te zeggen of hij arbeidsgeschikt (volledig of deels) is. Betrokkene is gehuwd en heeft meerderjarige kinderen.⁹ Van zijn gezinsleden zijn geen gegevens beschikbaar dat zij niet arbeidsgeschikt zouden zijn. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Betrokkene is gehuwd en heeft meerderjarige kinderen. In het kader van de mantelzorg kan de zorg die betrokkene hier geniet van zijn familie dan ook verder gezet worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie (PTSD en diabetes) bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaartegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.”

3.1.3.3. Verzoekers voeren aan dat duidelijk werd aangehaald dat eerste verzoeker niet kan reizen. De beslissingen van de verwerende partij werden reeds tweemaal vernietigd omdat hierover niet werd gemotiveerd. Verzoekers stellen nu opnieuw vast dat er hierover weer niets terug te vinden is in de bestreden beslissing en in het advies van de arts-adviseur. Zoals in het arrest van de Raad nr. 188 802

van 22 juni 2017 werd vermeld, moet uit de bestreden beslissing blijken waarom de vermeldingen in de voorgelegde medische stukken niet worden aanvaard en het moet mogelijk zijn na te gaan waarom de vermelding van een gespecialiseerd arts dat reizen niet mogelijk zou zijn, niet wordt aanvaard. Nochtans moet hiermee rekening worden gehouden bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit werd niet gedaan zodat de motiveringsplicht is geschonden.

3.1.3.4. In het standaard medisch getuigschrift van 27 november 2012 dat bij verzoekers' aanvraag van 28 december 2012 werd gevoegd, staat het volgende te lezen onder "D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?": "(...) Ik acht patiënt momenteel ook niet bekwaam om te reizen, en dit voor onbepaalde duur, gezien het risico op dissociatie door angst."

In het advies van de arts-adviseur van 16 november 2017, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, wordt over de mogelijkheid tot reizen het volgende overwogen:

"In het dossier zijn geen medische tegenindicaties voor reizen vermeld".

Hieruit blijkt dat wel degelijk werd gemotiveerd over de mogelijkheid tot reizen. Hieruit blijkt echter ook dat de arts-adviseur een andere mening is toegedaan over de mogelijkheid tot reizen dan de behandelende arts, die het standaard medisch getuigschrift van 27 november 2012 heeft opgesteld en die meent dat verzoeker niet bekwaam is om te reizen gezien het risico op dissociatie door angst.

De arts-adviseur heeft een vrije appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de voorgelegde medische attesten. De verwerende partij is echter als bestuur ook gebonden aan het gezag van gewijsde van vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest nr. 188 802 van 22 juni 2017 wordt het volgende vermeld, zoals verzoekers ook weergeven in hun verzoekschrift:

"De Raad stelt vast dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 14 maart 2014 geen duidelijke motivering kan worden gelezen waarom de vermelding door de behandelende psychiater in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dat volgens haar eerste verzoekende partij niet bekwaam is om te reizen gezien het risico op dissociatie door angst, niet wordt weerhouden. Een dergelijke motivering drong zich des te meer op waar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift afkomstig is van een meer gespecialiseerde arts. De Raad benadrukt dat het medisch advies waarop de eerste bestreden beslissing steunt de verzoekende partijen en de Raad dient toe te laten te begrijpen waarom de vermeldingen in de voorgelegde medische stukken niet worden aanvaard (...)."

De Raad stelt vast dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 16 november 2017 opnieuw geen duidelijke motivering of uitleg kan worden gelezen waarom de vermelding door de behandelende arts in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dat eerste verzoeker niet bekwaam is om te reizen, gezien het risico op dissociatie door angst, niet wordt aanvaard. Door louter te stellen dat er geen medische tegenindicaties voor reizen worden vermeld, gaat de arts-adviseur in tegen wat de behandelende arts heeft geoordeeld, zonder op dit vlak enige uitleg te geven. Zoals reeds gesteld kan de arts-adviseur een andere mening toegedaan zijn dan de behandelende arts, maar dan moet hij dit minstens vermelden en zich niet beperken tot het negeren van wat de behandelende arts vermeldt, met name *in casu* het negeren dat er volgens de behandelende arts wel een medische tegenindicatie is om te reizen. Bijgevolg kan worden aangenomen dat er op dit vlak sprake is van een onjuiste feitenvinding, aangezien er in het dossier wel sprake is van een medische tegenindicatie om te reizen. Zoals reeds gesteld heeft de arts-adviseur een grote appreciatievrijheid, maar als hij oordeelt in andere zin dan wat uit de stukken van het administratief dossier blijkt, mag verwacht worden dat hij daaromtrent enige uitleg geeft, zeker als deze problematiek reeds werd geschetst in een arrest van de Raad dat inmiddels gezag van gewijsde heeft.

Het verweer in de nota met opmerkingen heeft enkel betrekking op het feit dat verzoeker, eens hij terug in zijn thuisland is, daar de nodige zorgen kan ontvangen. Dit verweer is echter niet dienend omdat het geen betrekking heeft op het reizen zelf.

Verzoekers tonen bijgevolg aan dat er sprake is van een foutieve feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is aangetoond.

Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond en dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, en de motiveringsplicht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verwerende partij heeft aan alle verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Nochtans is in het administratief dossier duidelijk terug te vinden dat verzoeker in de onmogelijkheid is om te reizen. Dit werd in verschillende medische attesten aangehaald en het is omwille van deze onmogelijkheid om te reizen dat Uw Raad reeds twee beslissingen van verwerende partij vernietigd heeft.

Het minste wat verwerende partij dan ook moest doen, was hierover motiveren. Noch in de beslissing tot ongegrondheid, noch in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt hierover gemotiveerd. Nochtans kan verzoeker geen gevolg geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten indien hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Daarnaast wensen verzoekers te wijzen op het feit dat zij reeds 7 jaar in België verblijven en dat zij zich volledig geïntegreerd hebben. De kinderen gingen jarenlang naar school en spreken perfect Frans. Hen een bevel om het grondgebied afleveren houdt derhalve een schending in van artikel 8 EVRM en van de hierna beschreven Rechten van het Kind.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing gezien verzoekers een terugkeerbesluit hebben ontvangen in de zin van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke en administratieve instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in General Comment no° 14 (zie bijlage 2) het volgende:

"4. The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child."

In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling' :

The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12)"

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity "6 The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

1. A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

2. A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

3. A rule of procedure: Whenever a decision is to be made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases "25. The obligation of the States to duly consider the child's best interests is a comprehensive obligation encompassing all public and private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities and legislative bodies involving or concerning children.

(b) "courts of law"

27. The Committee underlines that "courts" refer to all judicial proceedings, in all instances whether staffed by professional judges or lay persons - and all relevant procedures concerning children, without restriction. This includes conciliation, mediation and arbitration processes.

"administrative authorities"

30 The Committee emphasizes that the scope of decisions made by administrative authorities levels is very broad, covering decisions concerning education, care, health the (...) Protection, asylum, immigration, access to nationality, among others. Individual decisions taken by administrative authorities in these areas must be assessed and guided by the best interests of the child, as for all implementation measures. "

Paragraaf 98 voegt hier nog aan toe:

"States should establish mechanisms within their legal systems to appeal or revise decisions concerning children when a decision seems not to be in accordance with the appropriate procedure of assessing and determining the child's or children's best interests. There should always be the possibility to request a review or to appeal such a decision at the national level.

Mechanisms should be made known to the child and be accessible by him or her directly or by his or her legal representative, if it is considered that the procedural safeguards had not been respected the facts are wrong the best-interests assessment had not been adequately carried out or that sometimes considerations had been given too much weight. The reviewing body must look into all these aspects Deze aspecten dienen met andere woorden ten gronde getoetst te worden.

"48. Assessing the child's best interests is a unique activity that should be undertaken in each individual case, in the light of the specific circumstances of each child or group of children or children in general. These circumstances relate to the individual characteristics of the child or children concerned, such as, inter alia, age, sex, level of maturity, experience, belonging to a minority group, having a physical, sensory or intellectual disability, as well as the social and cultural context in which the child or children

find themselves, such as the presence or absence of parents, whether the child lives with them, quality of the relationship between the child and his or her family or caregivers, the environment in relation to safety, the existence of quality alternative means available to the family, extended family or caregivers, etc. "

Uit de verschillende medische attestaten die werden toegevoegd blijkt dat indien verzoekers aandoening niet voldoende behandeld wordt dit ernstige gevolgen kan hebben voor de veiligheid van de kinderen.

Verzoekers kinderen hebben klaarblijkelijk fundamenteel belang bij het voortzetten van verzoekers behandeling. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoeker en schendt bijgevolg de bovenvermelde bepalingen die het belang van het kind waarborgen, evenals de motiveringsplicht.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 8 EVRM ;*
- artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG ;*
- artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- artikel 3 IVRK ;*
- de motiveringsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening werd gehouden met het feit dat het voor eerste verzoeker onmogelijk zou zijn om te reizen. Tevens wordt gewezen op het feit dat zij reeds jarenlang in België verblijven en alhier volledig geïntegreerd zijn. De verzoekende partij wijst op het schoolgaan van de kinderen en meent dat de rechten van het kind worden geschonden, indien het gezin wordt verplicht het grondgebied te verlaten.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Met betrekking tot het voorgehouden hoger belang van het kind dient vooreerst te worden benadrukt dat alle kinderen van de verzoekende partij (ruim) meerderjarig zijn, zodat niet dienstig kan worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in functie van de meerderjarige kinderen zou moeten motiveren nopens het "hoger belang van het kind".

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat voormelde verwijzing in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op het hoger belang van het betrokken minderjarig kind, waarvan in casu geenszins sprake is.

Zie ook:

"In de mate dat de verzoekster wijst op haar schoolgang in België, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet er, wederom in het licht van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn waarvan het de omzetting vormt, slechts toe verplicht om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van minderjarige kinderen. In casu blijkt echter dat de verzoekster op het ogenblik van het treffen van de bestreden maatregel reeds meerderjarig was. Er valt dan ook niet in te zien waarom in voorliggend geval een onderzoek inzake het hoger belang van de verzoekster zich zou opdringen." (RvV nr. 194 990 van 15 november 2017) (eigen markering)

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de gezondheidstoestand van eerste verzoeker en het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met de onmogelijkheid om te reizen, merkt verweerder op dat door

de arts-adviseur in het advies dd. 16.11.2017 wel degelijk uitdrukkelijk werd overwogen dat er geen medische tegenindicaties bestaan voor de mogelijkheid om te reizen.

Verweerder verwijst in dit kader naar de uiteenzetting in repliek op het eerste middel van de verzoekende partij, waarbij afdoende werd gerepliceerd om welke reden de arts-adviseur vermocht te besluiten tot het feit dat eerste verzoeker medisch gezien wel degelijk in staat is om te reizen, om vervolgens in het land van herkomst verder te worden behandeld en opgevolgd voor de aandoeningen.

Tot slot kan worden opgemerkt dat het integrale gezin van de verzoekende partij -zoals de verzoekende partij zelf ook aanhaalt in haar inleidend verzoekschrift- gevolg dient te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), zodat niet dienstig kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het gezinsleven van de verzoekende partij zou ontwrichten.

De verzoekende partij voert in haar tweede middel nog een schending aan van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder herhaalt in dit kader vooreerst dat uit de stukken van het dossier, alsook uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat het integrale kerngezin van de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten, zodat niet dienstig kan worden ingezien op welke wijze artikel 8 EVRM zou worden geschonden door de bestreden beslissingen.

Zie ook:

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwricht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing." (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zulks klemt des te meer gelet op de vaststelling dat het integrale kerngezin van de verzoekende partij gevolg dient te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl in het kader van het advies van de arts-adviseur bovendien werd gewezen op de steun dewelke de verzoekende partij kan verkrijgen bij het IOM voor de terugreis, alsook voor de re-integratie in het land van herkomst.

Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat het gezins- of familieleven uitsluitend in België zou kunnen worden voortgezet of beleefd.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een

vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014) Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing impliceert inderdaad enkel dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een schending van het IVRK, herhaalt verweerder dat voormeld verdrag geen toepassing kan vinden op de kinderen van de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij zonder uitzondering (ruim) meerderjarig zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind.

De beschouwingen van de verzoekende partij in dit kader missen grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Vooreerst wordt opgemerkt dat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij aanvoert dat er geen sprake meer is van kinderen.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen het Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.”

Derde, vierde en vijfde verzoeker waren op het ogenblik dat de derde, vierde en vijfde bestreden beslissing werden genomen reeds achttien jaar. Aldus blijkt niet dat ‘het hoger belang van het kind’ werd geschonden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat derde, vierde en vijfde verzoeker, die geboren zijn in 1993, 1994 en in mei 1999, als minderjarige of als ‘kind’ kunnen worden beschouwd conform de definitie uit artikel 1 van het door hen ingeroepen Kinderrechtenverdrag.

3.2.3.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers onder meer op 28 december 2012 een verblijfsaanvraag hebben gericht tot het bestuur om op medische gronden te worden gemachtigd tot een verblijf. Zij beriepen zich aldus tegenover het bestuur op gezondheidsproblemen in hoofde van een van de gezinsleden die volgens hen een terugkeer naar het herkomstland van het gehele gezin verhinderen.

Uit de beslissingen tot verwijdering zoals deze thans voorliggen, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van eerste verzoeker. Verder dringt de vaststelling zich op dat reeds werd geoordeeld dat er grond is tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing moet derhalve worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. In deze omstandigheden worden verzoekers bijgetreden in hun stelling dat de verwerende partij in gebreke is gebleven te

voldoen aan de op haar rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen rekening te houden met de gezondheidstoestand van een van de gezinsleden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden aangenomen dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegeven met miskennis van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waar de gezondheidstoestand van eerste verzoeker niet in rekening is gebracht. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissingen van 22 november 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET